

Պարույր Սևակ

Ամենից առաջ ես հայր եմ

Երբ անյուսրնկա ու պարզ երկնքում
Աստղաբներ են երևում նորից՝
Բնակալներով իրենց հաստ ու կենստ
Կամ թխական հայցող ձվակույտերով,
Երբ իր սև կաթով գիշերը բարի
Շեկ լուսաբացն է մայրաբար սնում,-
Կրկին խոսում է հայրությունն իմ մեջ:
Աշխարհի բոլո՛ր որբ մանուկներին
Որդեգրելու այն միտքը կաշուն,
Որ սոսնձվել է իմ հիմար սրտին
Ու դարձել նրա թաղանթը երկրորդ,
Այդ միտքը նորի՛ց-կրկի՛ն-վերըստի՛ն
Ճշում է իմ փակ երակների մեջ:
Ուզում եմ, որ ինձ «հայրիկ ջա՛ն» կանչեն
Աշխարհի բոլո՛ր-բոլո՛ր ծայրերից:
Ուզում եմ, որ գան,
Թղթերս խառնեն,
Քաշեն մազերրս,
Նստեն ծնկներիս,
Պաշպշվենք ամուր,
Եվ պարզ նկատեն

Իմ իսկ սեփական նմանությունը
Բոլորի՛ դեմքին,
Շարժումնի մեջ-
Շեկ լինեն թե թուխ,
Աղջիկ թե տղա...
Ես կասկած չունեմ,
Որ եթե հանկարծ գա մի հարցասեր
Եվ ինձ՝ քնածիս,
Ինչպես որ հարկն է դեռ չարթնացրած՝
Հարց տա.

_Ի՞նչ ես դու ամենից առաջ,-
Ես կասկած չունեմ,
Որ դեռ չգարթնած,
Դեռ քունը գլխիս.
-Ամենից առաջ ես հա՛յր եմ, - կասեմ....

19.XII.1959

Թիֆլիս